

„Všechno vám povím,“ vydechla Renata mezi křečovitými vzlyky, „jen mě odtud odveďte!“

Fandorin strčil malý revolver do kapsy a velký položil na stůl.

„Dobrá tedy, půjdeme. Doktore, ohlaste veliteli strážě, co se tady stalo, ať postaví ke dveřím hlídku. A pak se k nám připojte. Kromě nás dvou už tu není nikdo, kdo by mohl vést vyšetřování.“

„Ach Bože, to je ale prokletá plavba!“ stýskal si Truffo a cupital chodbou. „Ubohý Leviatani!“

Ve Windsoru se všichni rozsadili následujícím způsobem: madam Kleberová si sedla za stůl tvář ke dveřím a ostatní, aniž by se domluvili, zvolili protější stranu. Jen Fandorin si sedl na židli vedle vražedkyně.

„Panstvo, nedívejte se na mě takhle,“ zakňourala madam Kleberová. „Zabila jsem ho, ale ničím jsem se neprovinila. Všechno, všecičko vám povím, uvidíte... Dejte mi ale, moc vás prosím, trochu vody.“

Mékkosrdcatý Japonec jí nalil limonádu – ještě ji neodnesli ze stolu po snídani.

„Tak co se tedy stalo?“ zeptala se Clarissa.

„Translate everything she says,“ přísně nařídila missis Truffoová svému muži, který se právě včas vrátil. „Everything – word for word.“

Doktor přikývl, otlé si kapesníkem pleš zpocenou rychlou chůzí a byl připraven slovo od slova tlumočit.

„Nepojte se, madam, řekněte pravdu,“ povzbudil Renatu sir Reginald. „Tento pán není gentleman, neumí se chovat k dámě, ale já se postarám, aby se s vámi zacházelo uctivě.“

Při těch slovech vrhl na Fandorina pohled naplněný tak silnou nenávistí, že Clarissa úplně ztuhla. Co se to od všerejšího dne stalo mezi Erastem a Milford-Stokesem? Kde se vzala ta nenávisť?

„Děkuji, milý Reginalde,“ vzlykla Renata.

Dlouho pila limonádu, popotahovala a fňukala. Pak všechny naproti sobě přelétla pohledem a začala: „Gauche nebyl žádný ochránce zákona! Ten zlosyn úplně zešlé! Všichni tu ztratili hlavu kvůli tomu přišernému šátku! Dokonce i policejní komisaři!“

„Říkala jste, že se chcete k něčemu přiznat,“ připomněla jí Clarissa nevládně. „K čemu?“

„Ano, zatajila jsem jednu okolnost... Podstatnou okolnost. Byla bych se hned ke všemu přiznala, ale nejprve jsem chtěla usvědčit komisaře.“

„Usvědčit? A z čeho?“ s účastí v hlase se jí zeptal sir Reginald.

Madam Kleberová přestala plakat a vítězoslavně oznámila: „Regnier se nezabil. Zavraždil ho komisař Gauche!“ Když viděla, jak její sdělení všemi otlášlo, rychle pokračovala: „Vždyť je to jasné! Zkuste si z rozběhu rozmlátit hlavu o roh stěny v místnůstce velké šest metrů čtverečních! To prostě není možné. Kdyby se Charles rozhodl, že spáchá sebevraždu, tak by si sundal kravatku, přivázal ji k mřížce větráku a seskočil by ze židle. Ne, zabil ho Gauche! Praštil ho něčím těžkým do hlavy a pak zinscenoval sebevraždu – už mrtvým komisařem uhodil hlavou o roh.“

„Ale proč by komisař Regniera zabíjel?“ skepticky zavrtěla hlavou Clarissa. Madam Kleberová tu evidentně plácala nesmysly.

„Vždyť povídám, že mu z touhy po bohatství úplně přeskočil! Za všechno může ten šátek! Gauche se buď na Charlese rozlobil kvůli tomu, že spálil šátek, nebo mu nevěřil – nevím. Ale Gauche ho zabil, to je jasné. Když jsem mu to řekla přímo do očí, ani se nesnažil zapřít. Vytáhl na mě pistoli, mával s ní a vyhržoval mi. Povídal, že když nebudu držet jazyk za zuby, tak mě pošle za Regnierem...“ Renata znovu popotáhla a – světě div se! – baronet jí nabídl svúj kapesník.

Co se to s ním událo za tajemnou změnu? Vždyť se Renaty vždycky stranili!

„...No a potom položil pistoli na stůl, popadl mě za ramena a začal se mnou třást. Já se tak bála, tak hrozně jsem se bála! Ani nevím, jak se mi podařilo odstrčit ho a chopit se té pistole. To byla hrůza! Začali jsme se honit kolem stolu. Pak jsem se otočila a zmačkla kohoutek – nepamatuji si kolikrát. Nakonec upadl... A vtom vešel pan Fandorin.“

Renata se znovu hlasitě rozplakala. Milford-Stokes ji opatrně hladil po rameni – jako kdyby sahal na spícího hada.

V tichu se rozlehl hlasitě zateskání. Bylo to tak nečekané, že sebou Clarissa trhla.

„Bravo!“ Fandorin se posměšně usmíval a tleskal. „Bravro, madam Kleberová. Jste opravdu velká herečka!“

„Co si to dovolujete?“ pohoršeně vybafl sir Reginald, ale Erast ho umlčel zdvižením ruky.

„Posadte se a poslouchejte. Řeknu vám, jak to bylo.“ Fandorin byl naprosto klidný a zřejmě ani v nejmenším nepochyboval o své pravdě. „Madam Kleberová není jen v-vy-nikající herečka, ale v každém ohledu osoba mimořádná a talentovaná. S elánem a fantazií. Škoda že největší vlohny má k páchání k-kriminálních čini. Jste spolupachatelkou hned několika vražd, madam. Přesněji – vv nejste s-spolupachatelka, ale inspirátorka, vůdčí duch. Regnier byl váš hlavní spojenec.“

„Vidíte?“ zakňourala Renata siru Reginaldovi. „Tenhle se taky pomátl. A býval takový tichý a mírný.“

„Vaší n-nejpřekvapivější vlastností je, že dovedete až lidsky rychle reagovat,“ pokračoval zcela nevrzšeně Erast. „Vy se nikdy nebráníte, vždycky udeříte první, paní Sansfondová. Mohu vás přece o-oslovovat vašim pravým jménem, vidíte?“

„Sansfondová? Marie Sansfondová? Tamta?“ vykřikl doktor Truffo.

Clarissa se přistihla, že sedí s otevřenou pusou a Milford-Stokes honem odtáhl ruku z Renatína ramene. Obviněná se dívala na Fandorina s útrpností.

„Áno, panstvo, před v-vámi sedí mezinárodní podvodnice Marie Sansfondová, legendární, geniální a nelítostná osoba. Pracuje ve velkém stylu, vynalézavě a odvázně. Nezaněchává po sobě stopy ani svědky. A, the last but not the least – naprosto p-pohrdá lidským životem. Přiznání Charlese Regnierera, ke kterému se ještě vrátíme, je napůl pravda a napůl lež. Nevím, madam, kdy a za jakých okolností jste se s tímto člověkem s-seznámila, ale není pochyb o dvou věcech. Regnier vás upřímně miloval a do poslední minuty svého ž-života se snažil odvést od vás podezření. A za druhé – právě vy jste přiměla syna Smaragdového rádčí, aby začal hledat své dědictví – jinak by s tím sotva otálel tolik let. Seznámila jste se s lordem Littlebyem, získala potřebné informace a vypracovala jste p-plán. Jistě jste se nejprve snažila získat šátek nějakou lstí – vždyť lord vůbec netušil, jaký význam ten kousek látky má. Nicméně brzo jste se přesvědčila, že je to ú-úkol nad vaše síly – Littleby byl do své sbírky zblázněný a ani za nic by se nerozloučil s jediným svým exponátem. Ukrást šátek bylo také nemožné – u v-vitřin neustále hlídaly ozbrojené stráže. Rozhodla jste se jednat – s minimálním rizikem a – jak to máte v o-oblibě – beze stop. Povězte, věděla jste, že lord ten večer nikam neodjel a zůstal doma? Jsem si jistý, že jste to věděla. Potřebovala jste si Regnierera připoutat p-prolitou krví. Vždyť sluby nezabil on, ale vy.“

„To není možné!“ zvedl ruku doktor Truffo. „Že by žena, která nemá lékařské vzdělání a dlouholetou zkušenost, přichla devět injekcí během tří minut? To je vyloučeno!“

„Za prvé bylo možné připravit si všech devět injekcí předem. A za druhé...“ Erast nenuceně sáhl do misky po jablku, kousek si z něho odřízl a pokračoval: „...to pan Reg-

nier neměl žádnou zkušenost v z-zacházení s injekční stříkačkou, Marie Sansfondová ji ale má. Nezapomínejte, že byla vychována v klášteře vincentek, šedých jeptíšek. Je známo, že tento řád si v-vytkl za cíl poskytovat lékařskou pomoc chudým, takže vincentky jsou od dětství připravovány na službu v nemocnicích, leprosáriích a chudobnicích. Tyto jeptišky jsou kvalifikované milosrdné sestry a malá Marie prý byla jedna z nejlepších.“

„No ovšem, já zapomněl! Máte pravdu!“ Doktor kajícně sklonil hlavu. „Ale pokračujte. Už vás nebudu přerušovat.“

„Takže – Paříž, rue de Grenelle, večer patnáctého března. Do domu lorda Littlebyho přicházejí dvě osoby: mladý s-snědý lékař a milosrdná sestra v šedé sutaně s kapucí spuštěnou až na oči. Lékař se vykazuje papírem s razítkem městské správy a žádá, aby se okamžitě sstromáždili všichni, kdo jsou přítomni v domě. Nejspíš řekl, že už je p-pozdě a ještě je čeká mnoho práce. Injekce dává jeptiška – zručně, rychle, bezbolestně. Patolog o něco později nenajde v místě vpichu ani jeden h-hematom. Marie Sansfondová nezapomněla, co se ve svém bohobojném mládí naučila. Dál už je to jasné, proto se nebudu pouštět do podrobností – služebnictvo usíná, z-zločinci stoupají do horního patra, následuje krátká potyčka Regniera s pánem domu. Vrahové si nevšimli, že lordovi zůstal v ruce zlatý odznak Leviatanu. Kvůli tomu jste pak musela svému spolupachateli dát svůj odznak – pro vás bylo snazší o-odvést od sebe podezření než pro prvního důstojníka. A navíc se domnívám, že vy jste si byla víc jistá sama sebou než jím.“

Clarissa, která až do této chvíle zírala na Erasta jako oči-rovaná, rychle pohlédla úkosem na Renatu. Obviněná poslouchala pozorně a na tváři jí strnul udivený a uražený výraz. Jestli tohle je Marie Sansfondová, tak se zatím vůbec ničím neprozradila.

206